

Princip, som maa fastholdes, er, at der skal anlægges et forretningsmæssigt Synspunkt. Det er nu ejendommeligt at se den Forskel, der har været fremme i Ministeriet overfor forskellige Statsvirksomheder. Paa hele Telegrafvæsenets Omraade, hvor man administrativt sætter Taksterne, har man, synes jeg, været mere ivrig efter at forhøje Taksterne end paa andre Omraader. Taksten for Landsdels-telegrammerne er saaledes blevet forhøjet fra 30 til 75 Øre, altsaa 150 pCt. Paa Postvæsenets Omraade har man endelig faaet et noget mere forretningsmæssigt Synspunkt, medens man slet ikke har været tilbøjelig til at gøre det gældende paa Statsbanevæsenets Omraade. Jeg skal minde om, at sidst, da vi havde disse Sager til Forhandling, blev der fra Venstres Side gjort Forsøg paa at faa en yderligere Indtægt paa Statsbanevæsenets Omraade. Det glippede. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa disse Spørgsmaal, da jeg gaar ud fra, at de ogsaa vil blive behandlet under den almindelige Debat om Skattelovene; men jeg skal dog gøre den ene Bemærkning, at man maa være ganske klar over, at hvis man fastholder dette, at Statsbanerne ikke i højere Grad skal give Indtægt til Dækning af Udgifterne paa dette Omraade, bliver der i Virkeligheden ganske overordentlig store Uligheder i dette Forhold, idet en meget stor Del af de Folk, der bor ved Privatbanerne, og som derigennem kommer til at betale forøgede Takster for deres egne Lokaltransporter, i mange Tilfælde ogsaa kommer til at deltage i Dækningen af Udgifterne til den billigere Transport for de Mennesker, der bor langs Statsbanerne. Jeg har den Opfattelse, at det i Virkeligheden er udemokratisk, at man foreslaar Forhøjelser paa Postvæsenets Omraade fremfor paa Statsbanernes Omraade. Begge Dele naar ganske vist ned til alle, men Postvæsenet dog i højere Grad end Statsbanerne. De fattigste Folk i vort Land rejser ikke, men Breve skriver de, og desuden kommer det ogsaa til at gøre sig gældende, naar vi ser paa hele Avisforholdet her i Landet.

Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, kan jeg anbefale det i Hovedprinciperne. Jeg har tidligere gjort mig til Talsmand for, at man skulde gaa over til en ens-

artet Takst over det hele af 10 Øre. Jeg mente den Gang, at naar man gjorde det resolut, skulde man paa den Maade kunne hindre, at den almindelige Brevporto kom op til 15 Øre. Det lykkedes ikke den Gang, muligvis havde man nu kunnet komme til en almindelig Porto paa 12 Øre, men jeg skal i øvrigt ikke i dette Tilfælde optage de gamle Forhandlinger, som vi i sin Tid havde om Lokalportospørgsmaalet.

Vedrørende Tryksager har jeg den Mening, som Folketinget tidligere har gjort gældende, at det er naturligt, at der kommer nogen forøget Porto. Jeg forstaar ikke, hvorfor Postvæsenet i saa Henseende stamper imod. Det er vitterligt for alle Mennesker, at det er langt mere besværligt baade for Postvæsenet og for Publikum at besørge Tryksager end f. Eks. almindelige Brevkort. Vi herinde og mange rundt omkring i Landet bliver aldeles overvældet med Tryksager i vore Tider, og enhver, der har modtaget Tryksager — jeg for mit Vedkommende modtager dagligt adskillige —, vil have gjort den Erfaring, at baade Breve og Brevkort hænger fast i disse Tryksager, det er i høj Grad uheldigt. Postvæsenet har ogsaa selv tidligere fremhævet i det Forslag, der blev fremsat i 1918, at Tryksager er Postvæsenet til meget Besvær, men hvorfor saa ikke sætte den Porto lidt op?

Med Hensyn til Avisportoen skal jeg kun minde om de tidligere Udtalelser, jeg er fremkommet med. Det er naturligvis rigtigt, hvad Ministeriet siger i Bemærkningerne, at naar der skal øgede Indtægter til, maa ogsaa Avisportoen finde sig i at blive noget forøget. Jeg vil imidlertid gøre den almindelige Bemærkning, at vi her bevæger os paa et Omraade, der opfordrer til nogen Varsomhed ikke alene af kulturelle Grunde, men ogsaa fordi det er i Statens Interesse, at Avisholdet her i Landet er saa almindeligt som muligt. Lad det ikke blive saaledes, at det i nogen Grad skal være forment de fattigste i vort Folk at holde Aviser, det vilde være et stort kulturelt Tilbageskridt. Forholdet er i Virkeligheden dette, at næst efter Brød og de allernødvendigste Klæder kan man godt sige, at Aviser kommer som en almindelig Livsfornødenhed. Det er ogsaa et Synspunkt, som det er rimeligt og naturligt for